

SADA JE PROSLAVLJEN SIN ČOVJEČJI

5. vazmena nedjelja, C

Prisjetimo se: na nekom televizijskom prijenosu kamera „prošeta“ po gledalištu, a neki od njih mašu i smiju se u objektiv. Sutra će kazati: „Bio sam na televiziji!“ Čovjek je, eto, na neki način ostao zapažen, slavan. Doista, što nam danas znači slava? Prepuno gledalište i puk koji kliče? Veliko mnoštvo poklonika koji vrište i grizu nokte? Mnoštvo ispruženih ruku koje traže autograme? Što li je ljudska slava? Crveni sag i četa vojnika u bijelim rukavicama, a ti prolaziš uzdignuta čela? Slava je, rekli bismo, moć, talent, sposobnost, bogatstvo, utjecaj, slika na prvim stranicama časopisa... Zbog svjetske slave vojskovođe su gonili svoje vojnike tisućama kilometara daleko u krajeve koje nikad nisu vidjeli i iz kojih se potom mnogi nisu vratili. Zbog slave i prestiža ljudi žrtvuju i novac i očinstvo, a neki čak i prijatelje, roditelje, uvjerenje, domovinu...

Što je to slava? Eto, današnje nam Pismo o tome govori: „*Sada je proslavljen Sin Čovječji i Bog se proslavio u njemu! Ako se Bog proslavio u njemu, i njega će Bog proslaviti u sebi, i uskoro će ga proslaviti!*“ Ovaj je govor Isus izrekao svojim učenicima prije svoje smrti. Dakle, Isus odlazi u smrt i govori o svojoj proslavi!? Što to znači?

Možda bi se našao netko tko bi rekao da Isus želi reći da je slava u preziranju svega ovozemnoga, sve do preziranja vlastitog života, što onda znači da vrijedi samo ono nebesko. Međutim, ne bi to baš bilo u skladu s Božjom riječju koja tvrdi da je sve što je Bog stvorio - dobro, te da je čovjek vrhunac stvaranja, stvoren na njegovu sliku. Konačno, i Isus je postao nama u svemu sličan, osim u grijehu. Drugo rješenje koje se nazire bilo bi jednostavnije i bliže istini: Isus već unaprijed vidi svoje uskrsnuće i to onda naziva svojom proslavom. Međutim, je li to sve?

Čini mi se da potpuni odgovor daje nastavak današnjeg odlomka. Isus ostavlja oporuku učenicima: „*Dječice, još sam malo s vama. Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja vas ljubio.*“

Eto, upravo to. Isus je ljubio „*svoje koji su na svijetu, ljubio ih je do kraja*“. Ljubio je i svojega nebeskog Oca, htijući mu biti poslušan sve do smrti. Dakle, iz ljubavi prema Ocu i iz ljubavi prema ljudima Isus ide u smrt i po vječnoj ljubavi Očevoj biva uskrišen od mrtvih i postavljen njemu s desna. Isus se proslavlja po svojoj posvemašnjoj, savršenoj i vjernoj ljubavi prema Bogu i čovjeku. I ta njegova ljubav biva proslavljena. To je pobjeda Božjeg namisla, Božje ljubavi i Božje vjernosti. To je proslava.

Vratimo se pitanju s početka ovog razmatranja. Što je slava i što je proslava? Moj položaj u društvu? Moj ugled, utjecaj? Moj račun u banci, moje dionice? Ili je moja slava u omiljenosti među mnoštvom?

Samo od Boga je slava. A Bog je ljubav i dobrota. Bog svoju slavu očituje u Isusu Kristu koji „*trske napuknute prelomiti neće, stijena što tek tinja neće ugasiti*“, u Isusu, prijatelju malenih, u Isusu koji oprašta, koji prihvaća neznatne i odbačene, u Isusu koji iznad svega ljubi.

Nema nam drugog puta do puta Isusova. Daj Gospodine da se proslavimo: mi u tebi i ti u nama.

Zvonko Pažin